

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoCsp/1/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7519201531
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7519201531.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Aleny Mazúrovej v spore žalobkyne S. M., nar. XX.X.XXXX, bytom X. Č.. XXX, proti žalovanému: Poštová banka, a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, IČO: 31 340 890, zast. Advokátskou kanceláriou RELEVANS s.r.o., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábrežie 8A, o určenie bezúročnosti úveru, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 10Csp/140/2019-51 zo dňa 15.10.2019 Okresného súdu Košice - okolie

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyňa je povinná nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol (I.) a uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že zmluva o úvere č. 1716545164 „lepšia splátka“, uzatvorená medzi stranami konania dňa 9.11.2017 (v žalobe nesprávne uvedené 2.7.2014 - pozn. odvolacieho súdu) je bezúročná a bez poplatkov, na tom skutkovom základe, že na základe tejto zmluvy jej žalovaný poskytol úver vo výške 13.700,- € za účelom refinancovania skorších úverov, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v mesačných splátkach po 263,09 € po dobu 96 mesiacov, pričom celková čiastka, ktorú mala uhradiť na splatenie úveru činila 25.256,31 €, že touto úverovou zmluvou boli refinancované predchádzajúce spotrebiteľské úvery poskytnuté jej spoločnosťou Consumer Finance Holding vo výške 9.289,17 € a Poštovou bankou, a.s. vo výške 3.955,83 €, spolu vo výške 13.245,- €. Dôvodila tým, že uzavretím úverovej zmluvy de facto došlo iba k úhrade jej pôvodných záväzkov, teda išlo v podstate len o účtovné vypořádanie jej záväzkov, ale znamenalo to jej ďalšie zadĺženie s prijatím nových zmluvných podmienok. V danom prípade v skutočnosti ani nejde o lepšiu splátku, lebo z predchádzajúcich úverových vzťahov mala mesačne uhrádzať splátky celkom vo výške 233,38 € a z nového úveru musí platiť vyššiu mesačnú splátku 263,09 €, čo predstavuje zvýšené zaťaženie mesačne o 29,71 €. Tvrdila, že úverovú zmluvu uzatvorila v dôsledku nedostatočnej informovanosti a navonok psychicky navodenými priaznivejšími zmluvnými podmienkami a opätovne vstúpila do záväzkových vzťahov, do ktorých by inak nevstúpila, pretože nemajú pre ňu žiadny prínos. Spôsob konania žalovaného pri uzavretí úverovej zmluvy žalobkyňa považovala za nedovolené konanie v rozpore s dobrými mravmi s poukazom na ust. § 39 Občianskeho zákonníka, lebo novou zmluvou o úvere žalovaný iba zvýšil jej mesačnú splátku za dva úvery v rozpore s deklarovávaným predmetom zmluvy, pričom v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuviedol všetky plnenia, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú z poskytnutého spotrebiteľského úveru alebo s ním súvisia, t.j. lepšiu splátku, preto predmetný

spotrebiteľský úver považovala za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 3 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. Konanie veriteľa podľa žalobkyne bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi s využitím výraznej nerovnosti zmluvných strán a omylu spotrebiteľa v zmysle zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Zároveň žalobkyňa sa domáhala, aby súd preskúmal aj refinancované úverové vzťahy, najmä s prihliadnutím na to, či obsahujú všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a či ich taktiež nemožno považovať za bezpoplatkové a bezúročné.

3. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania vec právne posúdil podľa ustanovení §§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy a posudzoval platnosť zmluvných podmienok a úplnosť úverovej zmluvy ako zmluvy spotrebiteľskej, a to z hľadiska jej obsahových náležitostí vyžadovaných zákonom č. 129/2010 Z.z. a dospel k záveru, že zmluva o úvere bola uzavretá platne v súlade s ust. § 52 a nasl. OZ, keďže na jej základe boli žalobkyňi poskytnuté finančné prostriedky a táto úver aj začala splácať, pričom zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 cit. zákona a nezistil dôvod vyvodiť domnienku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súd skonštatoval, že v danom prípade sa žalobkyňa domáha určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy, pričom nekonkretizovala dôvod alebo konkrétne ustanovenie zákona, v zmysle ktorého by zmluva mala byť bezúročná a bezpoplatková a z týchto dôvodov súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. Požiadavku žalobkyne na preskúmanie predchádzajúcich úverových zmlúv považoval za neopodstatnenú, nakoľko tieto zmluvy zanikli uzavretím novej zmluvy a navyše žalobkyňa k týmto úverovým zmluvám ani nepredložila potrebné doklady. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 CSP a žalovanému, ktorý mal v spore plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobkyňi v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom.

4. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa z odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP a navrhla, aby ho odvolací súd zmenil a žalobe v plnom rozsahu vyhovel a priznal jej plnú náhradu trov konania. Nesúhlasila so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti uvedené v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., ani s tvrdením, že v žalobe nekonkretizovala presný dôvod alebo ustanovenie zákona, ktoré by zmluvu robilo bezúročnou a bezpoplatkovou. Namietala, že žalovaný v hmotnoprávnom postavení veriteľa s príslubom lepšej splátky refinancoval jej staršie úvery novou zmluvou o úvere, no v skutočnosti iba zvýšil jej úverové zaťaženie v rozpore s deklarovaným predmetom zmluvy. Podľa jej názoru v zmysle ust. § 39 OZ ide o nedovolený právny úkon, ktorý sa zakazuje a postihuje sankciou neplatnosti. Žalovaný týmto nedovoleným konaním obchádzal zmysel a účel právnych noriem na ochranu spotrebiteľa, pričom v skutočnosti zvýšil jej úverové zaťaženie a zakryl nedostatky svojich skorších spotrebiteľských úverov. Nesúhlasila s názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého zo záverov rozsudku Súdného dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C - 42/15 Home Credit Slovakia c/a Klára Bíróová vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v článku 10 ods. 2 Smernice 2008/48, pretože touto smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov a že členské štáty nesmú zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice. Uviedla, že smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie, je adresovaná iba členským štátom a nie fyzickým a právnickým osobám a vyjadřila sa k priamym účinkom a aplikácii smernice, ktorá nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe. To znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektmi. Ak si členský štát nesplnil svoju povinnosť a netransponoval smernicu správne a načas, nemôžu dôsledky tohto protiprávneho konania štátu znášať fyzické alebo právnické osoby, a preto im nemôže byť uložená na základe neprebratej, resp. nesprávne prebratej smernice žiadna povinnosť. Zopakovala, že uzavretím úverovej zmluvy „lepšia splátka“ č. 1716545164 zo dňa 2.7.2014 de facto došlo iba k uhradeniu jej pôvodných záväzkov voči pôvodným veriteľom, teda vo svojej podstate ide len o účtovné vysporiadanie jej pôvodných záväzkov, ale s opätovným, ďalším zadĺžením a prijatím nových zmluvných podmienok s jej finančným zaťažením zvýšeným mesačne o 29,71 €, teda v skutočnosti ani nejde o lepšiu splátku. Mala za to, že konanie žalovaného je v rozpore aj s dobrými mravmi v zmysle ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne sa nestotožnil s tvrdeniami žalobkyne a navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že žalobkyňa nepreukázala naplnenie odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP a v rámci konania pred súdom prvej inštancie boli riadne zachované všetky jej procesné práva, žalobkyňa mala možnosť využiť všetky zákonom priznané prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, pojednávania sa nezúčastnila a sama požiadala, aby sa uskutočnilo v jej neprítomnosti. Rovnako možno konštatovať, že aj odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa zákonom predpísané a rozhodovacou praxou ustálené požiadavky. Poukázal v tejto súvislosti na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II.ÚS 251/03, v zmysle ktorých z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov. Uviedol, že žalobkyňa v odvolaní zjavne nesprávnym spôsobom argumentuje ohľadom rozsudku Súdného dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C - 42/15 Home Credit c/ a Klára Bíróová v spojitosti so smernicou 2008/48, nakoľko nepochopila, že uvedeným rozsudkom bola skonštatovaná rozpornosť zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v tom smere, že tento kládol predovšetkým na dodávateľov poskytujúcich spotrebiteľské úvery neprímerané podmienky ohľadom náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, teda išlo o rozhodnutie, ktorého dôsledkom bolo zníženie nárokov na náležitosti zmlúv o spotrebiteľských úveroch. Za rozhodujúce pre daný spor pokladal, že žalobkyňa žiadnym relevantným spôsobom nepreukázala zákonný dôvod, na základe ktorého mala byť zmluva o úvere vyhlásená za bezúročnú a bezpoplatkovú. Nie je pravdou, že by žalobkyňa pri uzatváraní zmluvy bola uvedená do omylu alebo nedostatočne informovaná, nakoľko pred podpisom zmluvy boli v zmluve uvedené všetky náležitosti vrátane výšky úveru, výšky splátok a ich vnútorného rozdelenia, výšky poisťného a podobne, teda mala dostatočné údaje na to, aby si vedela vyhodnotiť, či a nakoľko bude táto zmluva pre ňu priaznivá. Žalobkyňa dobrovoľne vstúpila do zmluvného vzťahu, na základe možnosti riadneho oboznámenia sa s textom zmluvy o úvere, mala možnosť odstúpiť od zmluvy o úvere aj po jej uzavretí, a to do 14 dní od jej uzavretia v zmysle ust. § 13 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Podľa názoru žalovaného nie je možné ochranu spotrebiteľa aplikovať na prípady, kedy spotrebiteľ pri znalosti všetkých parametrov úverovej zmluvy túto uzatvorí a následne s odstupom času si svoje rozhodnutie rozmyslí a tvrdí, že išlo preňho o nevýhodný produkt. Nesúhlasil ani s jej tvrdením žalobkyne, že zmluva je pre ňu nevýhodnejšia z dôvodu, že dojednaná výška splátky je vyššia ako súčet dovtedy platených splátok z predchádzajúcich zmlúv o úvere. Táto skutočnosť je odôvodnená najmä tým, že na základe poskytnutého úveru boli vyplatené nielen predchádzajúce úvery žalobkyne, ale časť úveru bola vyplatená aj samotnej žalobkyňi. Taktiež žalobkyňa požiadala o poistenie schopnosti splácať úver, preto súčasťou splátky bolo aj poisťné vo výške 16,44 € mesačne, ktoré však nebolo podmienkou poskytnutia úveru a teda nebolo ani súčasťou celkových nákladov spojených s úverom; výška splátky bola teda vyššia výlučne z dôvodu osobitných požiadaviek žalobkyne. Žalovaný mal za to, že v odbornom prístupe pri uzatváraní zmluvy o úvere nekonal v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ žalobkyňi poskytol pred uzatvorením zmluvy o úvere všetky potrebné informácie a návrh zmluvy obsahujúci všetky parametre poskytovaného úveru mala žalobkyňa možnosť si riadne preštudovať, pričom žalobkyňa svoje tvrdenia o rozpore konania žalovaného s dobrými mravmi opakovane ani v odvolaní žiadnym spôsobom ani nekonkretizuje.

6. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobkyne ako včas podané (§ 362 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP, z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné a preskúmaný rozsudok je vecne správny, a preto ho odvolací súd postupom podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

7. Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 31.3.2021 o 10.15 h. v pojednávacej miestnosti č. 215/2.p., pričom miesto a čas tohto procesného úkonu boli zverejnené na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 1, 3 CSP.

8. Z ust. § 387 ods. 2 CSP vyplýva, že ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Žalobkyňa v odvolaní uvádza odvolacie dôvody upravené v ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, ale z obsahu odvolania vyplýva, že argumentačne namieta iba skutočnosti, ktoré možno podradiť pod odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písmen f) a h) CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

10. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP.

11. Právnym posúdením sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu, to zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci [odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP] je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie); dochádza k nemu vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo ak síce použil správny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo aplikoval na zistený skutkový stav, to zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

12. Po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu prvej inštancie v rozsahu odvolacích námietok žalobkyne (§ 379 ods. 1, § 380 ods. 1, 2 CSP) odvolací súd dospel k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody v prejednávannej veci nie sú preukázané a rozhodnutie súdu prvej inštancie je zákonné a vecne správne. Odvolací súd nezistil, že by skutkové zistenia súdu prvej inštancie boli nesprávne, nezodpovedajúce tvrdeniam strán a vykonaným dôkazom, príp. založené na chybnom hodnotení vykonaných dôkazov alebo, že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli alebo nevyšli za konania najavo, opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo na zistený skutkový stav aplikoval nesprávny právny predpis alebo správne použitý právny predpis (právnu normu) nesprávne vyložil, príp. ho na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav veci, vzal do úvahy iba skutočnosti preukázané vykonanými dôkazmi, ktoré vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 191 a nasl. CSP, v súlade so zákonom a správnym spôsobom vo vzťahu k uplatnenému nároku, starostlivo prihliadajúc na rozhodujúce skutkové tvrdenia a relevantné argumenty sporových strán, a dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Uplatnený nárok tiež správne právne kvalifikoval, v súlade so zákonom posúdil záväzkový vzťah strán ako spotrebiteľský podľa ust. § 52 a nasl. OZ, a preto správne aplikoval na úverovú zmluvu uzavretú medzi žalovaným ako dodávateľom a žalobkyňou v postavení spotrebiteľa tiež zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov účinný do 31.12.2017 (ust. § 9 ods. 2 a § 11 ods. 1), ktoré právne predpisy a relevantné zák. ustanovenia aj správne interpretoval a zo zisteného skutkového stavu vyvodil zodpovedajúce právne závery o právach a povinnostiach sporových strán.

13. Odvolací súd nezistil pochybenia ani v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán (žalobkyne) alebo právo na spravodlivý proces, príp. odnímajúce stranám sporu možnosť

konať pred súdom v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie.

14. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku vo vzťahu k skutkovým zisteniam a riešeným právnym otázkam (záverom) v prejednávanej veci, ktoré mali pre rozhodnutie podstatný význam a zároveň v súlade s cit. ust. § 387 ods. 2 CSP konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku i jeho dôvodov, na ktoré v podrobnostiach odkazuje.

15. Skutočnosti, ktoré žalobkyňa uviedla v podanom odvolaní, nič nemenia na vecnej správnosti napadnutého rozsudku, lebo nie sú spôsobilé spochybniť správnosť skutkových záverov (skutkových zistení), ku ktorým dospel súd prvej inštancie, ním vykonaného hodnotenia vykonaných dôkazov a ani právnych záverov, na ktorých je preskúmané rozhodnutie založené a neumožňujú prijať rozhodnutie v danom spore v prospech žalobkyne. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie a spôsobom právneho posúdenia veci vo vzťahu k uplatnenému nároku, ako aj so správnym záverom súdu prvej inštancie, že zmluva bola platne uzatvorená, obsahuje všetky obligatórne náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. a z namietaných dôvodov ju nemožno sankcionovať domnienkou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. K argumentom žalobkyne, že zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorila za účelom refinancovania starých úverov, sa zvýšilo jej úverové zaťaženie v rozpore s deklarovaným predmetom a účelom zmluvy a že konanie žalovaného je v rozpore s dobrými mravmi, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobkyňa zmluvu uzatvorila dobrovoľne, pričom pred podpisom zmluvy bolo jej povinnosťou oboznámiť sa s obsahom a podmienkami zmluvy, kde v bode 2.2 sú jasne a zrozumiteľne uvedené základné parametre poskytovaného úveru vrátane výšky mesačnej splátky. Nemožno preto akceptovať tvrdenie žalobkyne, že o podmienkach refinančného úveru bola nedostatočne informovaná, príp. žalovaným uvedená do omylu navonok psychicky navodenými priaznivejšími zmluvnými podmienkami, pretože zmluva pre ňu nemá žiadny prínos. Pokiaľ žalobkyňa pri uzavretí zmluvy konala neuvážene a po oboznámení s podmienkami poskytovaného refinančného úveru sa sama rozhodla zvýšiť svoje predchádzajúce úverové zaťaženie žiadosťou o vyšší úver (ktorým získala oproti refinancovaným úverom aj finančné prostriedky navyše) a následne svoje rozhodnutie prehodnotila, nemožno to pričítať na ľarchu žalovanému a na podklade týchto skutočností a dôvodov považovať úverovú zmluvu za spotrebiteľsky neprijateľnú a sankcionovať ju neplatnosťou pre rozpor s dobrými mravmi, príp. bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou spotrebiteľského úveru. Odvolací súd na potvrdenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a právnych záverov súdu prvej inštancie poukazuje na to, že výhodnejšie podmienky refinančného úveru vo všeobecnosti môžu spočívať nielen v nižšej úverovej splátke, ale aj v možnosti získať výhodnejšiu úrokovú sadzbu úveru, príp. tiež v možnosti spotrebiteľa novou zmluvou získať aj finančné prostriedky navyše, ako tomu bolo aj v prípade žalobkyne pri uzatvorení posudzovanej úverovej zmluvy o spotrebiteľskom úvere so žalovaným. V tejto súvislosti žalovaný dôvodne argumentuje tým, že na základe uzatvorenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 9.11.2017 bol žalobkyňi poskytnutý refinančný úver vo výške 13.700,- €, ktorý presahoval súčet jej záväzkov z predchádzajúcich (refinancovaných) úverov, pričom časť poskytnutého úveru bola žalobkyňi vyplatená na jej účet, čo je zrejme i zo samotného obsahu zmluvy (bod 2.3.), žalobkyňa teda refinančným úverom v danom prípade získala od žalovaného aj finančné prostriedky navyše, okrem toho uzatvorila aj poistnú zmluvu o poistení schopnosti splácať úver, ktorou sa zaviazala platiť poistné spojené s poistením schopnosti splácať úver mesačne vo výške 16,44 €, ktoré bolo zahrnuté v mesačnej úverovej splátke, a preto je logické, že mesačná splátka úveru z posudzovanej úverovej zmluvy v sume 263,09 € (246,65 + poistné 16,44 €) je vyššia ako súčet splátok refinancovaných úverov. Vzhľadom na uvedené neobstojí argumentácia žalobkyne, že zmluvné podmienky refinančného spotrebiteľského úveru „lepšia splátka“, boli zo strany žalovaného iba navonok navodené ako výhodnejšie a že bez právne relevantného dôvodu zvýšili úverové zaťaženie žalobkyne v rozpore s deklarovaným predmetom a účelom zmluvy.

16. Keďže žalobkyňou uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci neboli preukázané a podané odvolanie nemožno považovať za opodstatnené, a preto odvolací súd postupoval podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP a napadnutý rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby, ako aj v súvisiacom výroku o priznaní nároku žalovaného na 100 % náhradu trov konania, ktorý má základ v jeho plnom procesnom úspechu v spore, ako vecne správny potvrdil.

17. Žalobkyňa si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania, avšak v odvolacom konaní nemala úspech, a preto úspešnému žalovanému odvolací súd podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP), môže ho podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), a to v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).